

Geloof u werkelijk Gods Woord?

Door George Zeller, <https://www.middletonbiblechurch.org/inserts/realbelv.pdf>, 11-2024

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling door M.V.

Filippenzen 1:19-26

“Want ik weet dat dit mij tot zaligheid strekken zal, door uw gebed en de ondersteuning van de Geest van Jezus Christus, ²⁰ overeenkomstig mijn reikhalzend verlangen en hoop dat ik in geen enkel opzicht beschaamd zal worden, maar dat in alle vrijmoedigheid, zoals altijd, Christus ook nu grootgemaakt zal worden in mijn lichaam, of het nu door het leven is of door de dood. ²¹ Want het leven is voor mij Christus en het sterven is voor mij winst. ²² Maar blijf ik leven in het vlees, dan betekent dit voor mij vruchtbaar werk; en wat ik verkiezen zal, weet ik niet. ²³ Want ik word door deze twee gedrongen: ik heb de begeerte om heen te gaan en bij Christus te zijn, want dat is verreweg het beste, ²⁴ maar in het vlees te blijven is noodzakelijker voor u. ²⁵ En dit vertrouwen en weet ik dat ik zal blijven leven en bij u allen zal blijven tot uw vordering en blijdschap van het geloof, ²⁶ opdat uw roemen in Christus Jezus overvloedig is door mij, door mijn hernieuwde aanwezigheid bij u”.

Waarom zou iemand een wedergeboren gelovige vragen of hij werkelijk in Gods Woord gelooft? Waarom zou een gered persoon het gezag en de absolute waarheid van wat God heeft gezegd in twijfel trekken?

Voor eeuwig staat Gods Woord vast in de hemel (Psalm 119:89). Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Zijn woorden zullen zeker niet voorbijgaan (Mattheüs 24:35). We geloven dit misschien intellectueel, maar geloven we dit echt en demonstrenen we dat door onze daden?

Neem bijvoorbeeld het onderwerp dood. Paulus verlangde er eigenlijk naar om te sterven. Hij had “de begeerte om heen te gaan en bij Christus te zijn” (Filippenzen 1:23). Hij zei dat de dood voor de gelovige “het beste” was, en beschouwde het niet als verlies maar als “winst” (Filippenzen 1:23, 21). Geloven we dit echt? Hebben we een sterk verlangen om bij Christus te zijn? Kijken we er met een onuitsprekelijke vreugde naar uit, of zijn we zo gehecht aan deze wereld dat we ons best op ons gemak voelen om hier langer te blijven? Zijn we bang voor onze komende afspraak met de dood? Zijn we er bang voor, ook al heeft God de prikkel (KJV: sting; = angel) ervan weggenomen (1 Korinthiërs 15:55)?

Of denk aan de kwestie van de Opname. Is dit voor u werkelijk een “zalige hoop” (Titus 2:13) en een gelukkige verwachting? Heb ik Zijn verschijning werkelijk lief? “De Opname is een prachtige gebeurtenis, maar hopelijk vindt die wat later plaats. Ik heb een geweldige vakantie gepland”. “Mijn ploeg staat over een paar maanden misschien in het WK voetbal, en dat zou ik niet willen missen”. “Ik zou volgend jaar moeten trouwen. Ik zou graag willen dat dat eerst gebeurt”. “Ik kijk erg uit naar een heel bijzonder pensioen”.

Geloven we echt dat het “veel beter” is om bij Degene te zijn die ons liefhad en Zichzelf voor ons gaf? Onthechting van de genoegens van de wereld kan alleen worden opgelost door gehechtheid aan Christus. Hoe dichter we bij Hem zijn, hoe meer we bij Hem zullen willen zijn.

